

DET EUROPÆISKE UDVALG FOR SYSTEMISKE RISICI

DET EUROPÆISKE UDVALG FOR SYSTEMISKE RISICIS HENSTILLING

af 30. marts 2022

om ændring af henstilling ESRB/2015/2 om vurderingen af grænseoverskridende virkninger af og frivillig gensidighed vedrørende makroprudentielle politiske foranstaltninger

(ESRB/2022/3)

(2022/C 206/02)

DET ALMINDELIGE RÅD FOR DET EUROPÆISKE UDVALG FOR SYSTEMISKE RISICI HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde ⁽¹⁾, særlig bilag IX,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici ⁽²⁾, særlig artikel 3 og artikel 16 til 18,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF ⁽³⁾, særlig afsnit VII, kapitel 4, afdeling II,

under henvisning til Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risicis afgørelse ESRB/2011/1 af 20. januar 2011 om vedtagelse af forretningsordenen for Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici ⁽⁴⁾, særlig artikel 18 til 20, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) For at sikre effektive og konsekvente nationale makroprudentielle politiske foranstaltninger er det vigtigt, at den obligatoriske anerkendelse, som kræves i henhold til EU-lovgivningen, suppleres af frivillig gensidighed.
- (2) Reglerne for frivillig gensidighed vedrørende makroprudentielle politiske foranstaltninger, som er fastsat i Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risicis (ESRB) henstilling ESRB/2015/2 ⁽⁵⁾, skal sikre, at alle eksponeringsbaserede makroprudentielle politiske foranstaltninger, der aktiveres i en medlemsstat, bliver modsvaret i de andre medlemsstater.

⁽¹⁾ EFT L 1 af 3.1.1994, s. 3.

⁽²⁾ EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338.

⁽⁴⁾ EUT C 58 af 24.2.2011, s. 4.

⁽⁵⁾ Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risicis henstilling ESRB/2015/2 af 15. december 2015 om vurderingen af grænseoverskridende virkninger af og frivillig gensidighed vedrørende makroprudentielle politiske foranstaltninger (EUT C 97 af 12.3.2016, s. 9).

- (3) Den 11. januar 2022 underrettede Nationale Bank van België/Banque Nationale de Belgique (NBB/BNB), der fungerer som udpeget myndighed i henhold til artikel 133, stk. 12, i direktiv 2013/36/EU, ESRB om sin hensigt om at fastsætte en systemisk buffersats i henhold til direktivets artikel 133, stk. 9, for at forebygge og afbøde makroprudentielle eller systemiske risici i forbindelse med interne ratingbaserede eksponeringer sikret ved pant i beboelsesejendomme, for hvilke sikkerheden er beliggende i Belgien. Den påtænkte systemiske buffersats vil finde anvendelse på indenlandske kreditinstitutter og datterselskaber, hvis moderselskab er etableret i en anden medlemsstat.
- (4) Foranstaltningen træder i kraft den 1. maj 2022 og erstatter en eksisterende strengere national foranstaltning, der er vedtaget i henhold til artikel 458, stk. 2, litra d), nr. iv), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013⁽⁹⁾, og som består af et risikovægtet tillæg og en multiplikator for detaileksponeringer med sikkerhed i fast ejendom til beboelse beliggende i Belgien, som finder anvendelse på alle indenlandske kreditinstitutter, der anvender IRB-metoden. Anvendelsesperioden for den eksisterende strengere nationale foranstaltning udløber den 30. april 2022.
- (5) Den 11. januar 2022 indgav NBB/BNB en anmodning til ESRB om gensidighed af den systemiske buffersats i henhold til artikel 134, stk. 5, i direktiv 2013/36/EU.
- (6) Efter anmodningen fra NBB/BNB om, at andre medlemsstater anvender gensidige foranstaltninger og for at forhindre virkeliggørelsen af negative grænseoverskridende virkninger i form af lækager og regularbitrage, der kunne opstå, som følge af gennemførelsen af de makroprudentielle politiske foranstaltninger, der bliver gældende i Belgien, har ESRB's Almindelige Råd besluttet også at tilføje denne foranstaltning til listen over makroprudentielle politiske foranstaltninger, som det henstilles at modsvare i henhold til henstilling ESRB/2015/2.
- (7) Henstilling ESRB/2015/2 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE HENSTILLING:

ÆNDRINGER

Henstilling ESRB/2015/2 ændres som følger:

1. Afdeling 1, delhenstilling C(1), affattes således:

- »1. Det henstilles, at de relevante myndigheder modsvare de makroprudentielle politiske foranstaltninger, som andre relevante myndigheder har vedtaget, og som ESRB anbefaler modsvares. Det henstilles, at følgende foranstaltninger, som beskrives nærmere i bilaget, modsvares:

Belgien:

- en systemisk buffersats på 9 % for alle IRB-detaileksponeringer mod fysiske personer med sikkerhed i fast ejendom til beboelse for hvilke sikkerheden er beliggende i Belgien

Frankrig:

- En stramning af grænsen for store eksponeringer fastsat i artikel 395, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013, som finder anvendelse på eksponeringer mod store ikke-finansielle selskaber med høj gældsætning, som har deres hjemsted i Frankrig, til 5 procent af den egentlige kernekapital, som i overensstemmelse med artikel 458, stk. 2, litra d), nr. ii), i forordning (EU) nr. 575/2013 finder anvendelse på globalt systemisk vigtige institutter (G-SII'er) og andre systemisk vigtige institutter (O-SII'er) på det højeste konsolideringsniveau inden for rammerne af deres banktilsynsperimeter.

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

Litauen:

- en systemisk buffersats på 2 % for alle detaileksponeringer over for fysiske personer, der er hjemmehørende i Republikken Litauen, og for hvilke der er stillet sikkerhed i beboelsesejendom.

Luxembourg:

- Retligt bindende grænser for belånbarhed for nye realkreditlån i beboelsesejendomme beliggende i Luxembourg med forskellige grænser for belånbarhed for forskellige kategorier af låntagere:
 - a) Grænsen for belånbarhed på 100 % for førstegangskøbere, der erhverver deres primære bolig
 - b) Grænsen for belånbarhed på 90 % for andre købere, dvs. ikke førstegangskøbere, der erhverver deres primære bolig Denne grænse gennemføres på en forholdsmæssig måde gennem en porteføljejustering. Nærmere bestemt kan långivere udstede 15 % af porteføljen af nye realkreditlån til disse låntagere med en belåningsgrad på over 90 %, men under den maksimale belåningsgrad på 100 %
 - c) Grænsen for belånbarhed på 80 % for andre realkreditlån (herunder segmentet køb med henblik på udlejning).

Nederlandene:

- en gennemsnitlig minimumsrisikovægt anvendt i overensstemmelse med artikel 458, stk. 2, litra d), nr. vi), i forordning (EU) nr. 575/2013 på kreditinstitutter, der er godkendt i Nederlandene, og som anvender IRB-metoden til beregning af lovpligtige kapitalkrav i forbindelse med deres porteføljer af eksponeringer over for fysiske personer, for hvilke der er stillet sikkerhed i beboelsesejendom beliggende i Nederlandene. For hver enkelt eksponeringspost, der er omfattet af foranstaltningen, tillægges den del af lånet, der ikke overstiger 55 % af markedsværdien af den ejendom, der tjener til at sikre lånet, en risikovægt på 12 %, og den resterende del af lånet vægtes med 45 %. Porteføljens gennemsnitlige minimumsrisikovægt er det eksponeringsvægtede gennemsnit af risikovægtene for de enkelte lån.

Norge:

- en systemisk buffersats på 4,5 % for eksponeringer i Norge, der anvendes i overensstemmelse med artikel 133 i direktiv 2013/36/EU, som anvendt på og i Norge den 1. januar 2020 i henhold til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (*) (EØS-aftalen) (herefter »kapitalkravsdirektivet, som er gældende for og i Norge den 1. januar 2020«), på alle kreditinstitutter, der er godkendt i Norge.
- en gennemsnitlig nedre risikovægt på 20 % for eksponeringer mod beboelsesejendomme i Norge, anvendt i overensstemmelse med artikel 458, stk. 2, litra d), nr. vi), i forordning (EU) nr. 575/2013, som anvendt på og i Norge den 1. januar 2020 i henhold til bestemmelserne i EØS-aftalen (herefter »kapitalkravsforskriften, som er gældende for og i Norge den 1. januar 2020«) på kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i Norge, ved anvendelse af den interne ratingbaserede metode til beregning af de lovpligtige kapitalkrav
- en gennemsnitlig nedre risikovægt på 35 % for eksponeringer mod erhvervsjendomme i Norge, anvendt i overensstemmelse med kapitalkravsforskriftens artikel 458, stk. 2, litra d), nr. vi), som er gældende for og i Norge den 1. januar 2020, på kreditinstitutter, der er godkendt i Norge, ved anvendelse af den interne ratingbaserede metode til beregning af de lovpligtige kapitalkrav.

Sverige:

- en kreditinstitutspecifik minimumsgrænse på 25 procent for det eksponeringsvægtede gennemsnit af de risikovægte, som anvendes på porteføljen af detaileksponeringer mod låntagere bosat i Sverige, som er sikret ved pant i fast ejendom, i overensstemmelse med artikel 458, stk. 2, litra d), nr. vi) i forordning (EU) nr. 575/2013 for kreditinstitutter, som er godkendt i Sverige, og som anvender den interne ratingbaserede metode ved beregningen af deres lovmæssige kapitalkrav.«

(*) EFT L 1 af 3.1.1994, s. 3.

Udfærdiget i Frankfurt am Main, den 30. marts 2022.

*Leder af ESRB's sekretariat,
på vegne af ESRB's Almindelige Råd*
Francesco MAZZAFERRO

BILAG

Bilaget til henstilling ESRB/2015/2 erstattes af følgende:

»BILAG

Belgien:**En systemisk buffersats på 9 % for alle IRB-detaileksponeringer med sikkerhed i fast ejendom til beboelse for hvilke sikkerheden er beliggende i Belgien**I. Beskrivelse af foranstaltningen

1. Den belgiske foranstaltning, der anvendes i overensstemmelse med artikel 133 i direktiv 2013/36/EU, pålægger en systemisk buffersats på 9 % for IRB-detaileksponeringer mod fysiske personer med sikkerhed i fast ejendom til beboelse, for hvilke sikkerheden er beliggende i Belgien (både ikke-misligholdte og misligholdte eksponeringer).

II. Gensidighed

2. Det henstilles til de relevante myndigheder at genindføre den belgiske foranstaltning ved at anvende den på IRB-detaileksponeringer mod fysiske personer med sikkerhed i fast ejendom til beboelse, for hvilke sikkerheden er beliggende i Belgien (som både ikke-misligholdte og misligholdte eksponeringer). Alternativt kan foranstaltningen modsvarer ved hjælp af følgende anvendelsesområde i COREP-indberetningen: IRB-detaileksponeringer sikret ved pant i beboelsesejendom mod fysiske personer beliggende i Belgien (som både ikke-misligholdte og misligholdte eksponeringer).
3. Kan den samme makroprudentielle politiske foranstaltning ikke træffes i henhold til national ret i det pågældende land, henstilles det, at de relevante myndigheder, efter samråd med ESRB, anvender en makroprudentiel politisk foranstaltning i henhold til deres nationale ret, hvis virkning bedst modsvarer den ovenfor beskrevne foranstaltning, herunder vedtagelse af tilsynsforanstaltninger og -beføjelser, der er fastsat i afsnit VII, kapitel 2, afdeling IV i direktiv 2013/36/EU. Det henstilles, at de relevante myndigheder vedtager den tilsvarende foranstaltning senest fire måneder efter offentliggørelsen af denne henstilling i *Den Europæiske Unions Tidende*.

III. Væsentlighedstærskel

4. Foranstaltningen suppleres af en institutspecifik væsentlighedstærskel på for at styre den potentielle anvendelse af de minimis-princippet af de relevante myndigheder, som anvender gensidige foranstaltninger. Institutter kan undtages fra kravet om systemisk buffer, så længe deres relevante sektoreksponeringer ikke overstiger 2 mia. EUR. Der kræves derfor kun gensidighed, når den institutspecifikke tærskel overskrides.
5. I overensstemmelse med afdeling 2.2.1 i henstilling ESRB/2015/2 udgør væsentlighedstærsklen på 2 milliarder EUR det anbefalede maksimale tærskelniveau. De relevante myndigheder, som træffer modsvarende foranstaltninger, kan derfor, i stedet for at anvende den anbefalede tærskel, fastsætte en lavere tærskel for deres jurisdiktioner, hvor det er passende, eller modsvarer foranstaltningen uden nogen væsentlighedstærskel.

Frankrig:**En stramning af grænsen for store eksponeringer fastsat i artikel 395, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013, som finder anvendelse på eksponeringer mod store ikke-finansielle selskaber med høj gældsætning, som har deres hjemsted i Frankrig, til 5 procent af den egentlige kernekapital, som i overensstemmelse med artikel 458, stk. 2, litra d), nr. ii), i forordning (EU) nr. 575/2013 finder anvendelse på globalt systemisk vigtige institutter (G-SII'er) og andre systemisk vigtige institutter (O-SII'er) på det højeste konsolideringsniveau inden for rammerne af deres banktilsynsperimeter.**I. Beskrivelse af foranstaltningen

1. Den franske foranstaltning, som finder anvendelse i overensstemmelse med artikel 458, stk. 2, litra d), nr. ii), i forordning (EU) nr. 575/2013, og som pålægges på G-SII'er og O-SII'er på det højeste konsolideringsniveau inden for rammerne af deres banktilsynsperimeter (ikke på delkonsolideret niveau), består af en stramning af grænsen for store eksponeringer til 5 procent af deres egentlige kernekapital, som finder anvendelse på eksponeringer mod ikke-finansielle selskaber med høj gældsætning, som har deres hjemsted i Frankrig.

2. Et ikke-finansielt selskab defineres som en fysisk eller juridisk person i henhold til de privatretlige regler, som har sit hjemsted i Frankrig, og som på sit niveau og på det højeste konsolideringsniveau hører til sektoren ikke-finansielle selskaber som defineret i punkt 2.45 i bilag A til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 549/2013 (*).
3. Foranstaltningen finder anvendelse på eksponeringer mod ikke-finansielle selskaber, som har deres hjemsted i Frankrig, og på eksponeringer mod grupper af indbyrdes forbundne ikke-finansielle selskaber som følger:
 - a) For ikke-finansielle selskaber, som er en del af en gruppe af indbyrdes forbundne ikke-finansielle selskaber, der har sit hjemsted på det højeste konsolideringsniveau i Frankrig, finder foranstaltningen anvendelse på summen af nettoeksponeringer mod gruppen og alle dens tilknyttede enheder som omhandlet i artikel 4, stk. 1, punkt 39, i forordning (EU) nr. 575/2013.
 - b) For ikke-finansielle selskaber, som er en del af en gruppe af indbyrdes forbundne ikke-finansielle selskaber, der har sit hjemsted på det højeste konsolideringsniveau uden for Frankrig, finder foranstaltningen anvendelse på summen af:
 - i) eksponeringer mod disse ikke-finansielle selskaber, der har deres hjemsted i Frankrig,
 - ii) eksponeringer mod enheder i Frankrig eller i udlandet, som de i nr. i) nævnte ikke-finansielle selskaber har direkte eller indirekte kontrol med som omhandlet i artikel 4, stk. 1, punkt 39), i forordning (EU) nr. 575/2013, og
 - iii) eksponeringer mod enheder i Frankrig eller i udlandet, som er økonomisk afhængige af de i nr. i) nævnte ikke-finansielle selskaber som omhandlet i artikel 4, stk. 1, punkt 39), i forordning (EU) nr. 575/2013.

Ikke-finansielle selskaber, som ikke har deres hjemsted i Frankrig, og som ikke er et datterselskab eller en økonomisk afhængig enhed af, og som ikke er direkte eller indirekte kontrolleret af et ikke-finansielt selskab, der har sit hjemsted i Frankrig, er derfor ikke omfattet af foranstaltningen.

I overensstemmelse med artikel 395, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013 finder foranstaltningen anvendelse, efter at der er taget hensyn til virkningen af kreditrisikoreduktionsteknikker og undtagelser i overensstemmelse med artikel 399 til 403 i forordning (EU) nr. 575/2013.

4. Et systemisk vigtigt institut (G-SII) eller et andet systemisk vigtigt institut (O-SII) skal betragte et ikke-finansielt selskab, der har sit hjemsted i Frankrig, som stort, hvis dets oprindelige eksponering mod det ikke-finansielle selskab, eller mod gruppen af indbyrdes forbundne ikke-finansielle selskaber som omhandlet i stk. 3, beløber sig til mindst 300 millioner EUR. Den oprindelige eksponeringsværdi beregnes i overensstemmelse med artikel 389 og 390 i forordning (EU) nr. 575/2013, før der er taget hensyn til virkningen af kreditrisikoreduktionsteknikker og undtagelser fastsat i artikel 399 til 403 i forordning (EU) nr. 575/2013, og som indberettet i overensstemmelse med artikel 9 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 (**).
5. Et ikke-finansielt selskab betragtes som havende en høj gældsætning, hvis det har en gearingsgrad på over 100 procent og en dækningsgrad for dets finansieringsomkostninger på under tre, beregnet på det højeste konsolideringsniveau som følger:
 - a) Gearingsgraden er forholdet mellem den samlede gæld fratrukket likvide midler og egenkapital, og
 - b) Dækningsgraden for finansieringsomkostninger er forholdet mellem, på den ene side, værditilvæksten plus driftssubsidier fratrukket i) lønudgifter, ii) driftsrelaterede skatter og -afgifter, iii) andre ordinære nettodriftsudgifter eksklusive nettorenter og lignende omkostninger, og iv) afskrivninger, og på den anden side, renter og lignende omkostninger.

Kvoterne beregnes på grundlag af regnskabsaggregater defineret i overensstemmelse med de gældende standarder, således som disse fremgår af det ikke-finansielle selskabs regnskaber, og som godkendt af en statsautoriseret revisor, hvor det er påkrævet.

II. Gensidighed

6. Det henstilles, at de relevante myndigheder modsvarer den franske foranstaltning ved at anvende den på indenlandsk godkendte G-SII'er og O-SII'er på det højeste konsolideringsniveau inden for rammerne af deres banktilsynsperimeter.
7. Kan den samme makroprudentielle politiske foranstaltning ikke træffes i henhold til national ret i det pågældende land i overensstemmelse med delhenstilling C(2), henstilles det, at de relevante myndigheder, efter samråd med ESRB, anvender en makroprudentiel politisk foranstaltning i henhold til deres nationale ret, hvis virkning bedst modsvarer den ovenfor beskrevne foranstaltning. Det henstilles, at de relevante myndigheder vedtager den tilsvarende foranstaltning senest seks måneder efter offentliggørelsen af denne henstilling i *Den Europæiske Unions Tidende*.

III. Væsentlighedstærskel

8. Foranstaltningen suppleres af en kombineret væsentlighedstærskel for at styre den potentielle anvendelse af de minimis-princippet af de relevante myndigheder, der anvender gensidige foranstaltninger, som er sammensat af:
 - a) En tærskel på 2 milliarder EUR for den samlede oprindelige eksponering, som indenlandsk godkendte G-SII'er og O-SII'er på det højeste konsolideringsniveau inden for banktilsyn har mod sektoren ikke-finansielle selskaber i Frankrig.
 - b) En tærskel på 300 millioner EUR, som gælder for indenlandsk godkendte G-SII'er og O-SII'er, der modsvarer eller overstiger den i a) nævnte tærskel for:
 - i) en enkelt oprindelig eksponering mod et ikke-finansielt selskab, der har sit hjemsted i Frankrig
 - ii) summen af oprindelige eksponeringer mod en gruppe af indbyrdes forbundne ikke-finansielle selskaber, som har sit hjemsted på det højeste konsolideringsniveau i Frankrig, beregnet i overensstemmelse med stk. 3, litra a),
 - iii) summen af oprindelige eksponeringer mod ikke-finansielle selskaber med hjemsted i Frankrig, som er en del af en gruppe af indbyrdes forbundne ikke-finansielle selskaber, som har sit hjemsted på det højeste konsolideringsniveau uden for Frankrig, som indberettet i formular C 28.00 og C 29.00 i bilag VIII til gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014.
 - c) En tærskel på 5 procent af G-SII'ets eller O-SII'ets egentlige kernekapital på det højeste konsolideringsniveau for eksponeringer identificeret i litra b), efter at der er taget hensyn til virkningen af kreditrisikoreduktionsteknikker og undtagelser i overensstemmelse med artikel 399 til 403 i forordning (EU) nr. 575/2013.

De i litra b) og c) anførte tærskelværdier finder anvendelse, uanset om enheden eller det ikke-finansielle selskab har en høj gældsætning eller ej.

Den oprindelige eksponeringsværdi nævnt i litra a) og b) beregnes i overensstemmelse med artikel 389 og 390 i forordning (EU) nr. 575/2013, før der er taget hensyn til virkningen af kreditrisikoreduktionsteknikker og undtagelser fastsat i artikel 399 til 403 i forordning (EU) nr. 575/2013, og som indberettet i overensstemmelse med artikel 9 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014.

9. I overensstemmelse med afsnit 2.2.1 i henstilling ESRB/2015/2 kan de relevante myndigheder i den berørte medlemsstat undtage indenlandsk godkendte G-SII'er eller O-SII'er på det højeste konsolideringsniveau inden for rammerne af deres banktilsynsperimeter, som ikke overskrider den i stk. 8 fastsatte kombinerede væsentlighedstærskel. Ved anvendelse af væsentlighedstærsklen bør de relevante myndigheder overvåge væsentligheden af de indenlandsk godkendte G-SII'ers og O-SII'ers eksponeringer mod den franske sektor for ikke-finansielle selskaber, samt hvorledes de indenlandsk godkendte G-SII'ers og O-SII'ers koncentration af eksponeringer mod store ikke-finansielle selskaber med hjemsted i Frankrig udvikler sig, og det henstilles, at de anvender den franske foranstaltning på tidligere undtagne indenlandsk godkendte G-SII'er eller O-SII'er på det højeste konsolideringsniveau inden for rammerne af deres banktilsynsperimeter, hvis den i stk. 8 fastsatte kombinerede væsentlighedstærskel overskrides. De relevante myndigheder opfordres også til at signalere de systemiske risici, der er forbundet med den højere gearing i store ikke-finansielle selskaber med hjemsted i Frankrig, til andre markedsdeltagere i deres jurisdiktion.

10. Er der ingen G-SII'er eller O-SII'er på det højeste konsolideringsniveau inden for rammerne af deres banktilsynsperimeter, som er godkendt i de berørte medlemsstater, og som har eksponeringer mod den franske sektor for ikke-finansielle selskaber over den i stk. 8 fastsatte væsentlighedstærskel, kan de relevante myndigheder i de berørte medlemsstater i henhold til afdeling 2.2.1 i henstilling ESRB/2015/2 beslutte ikke at modsvare den franske foranstaltning. I så fald bør de relevante myndigheder overvåge væsentligheden af de indenlandsk godkendte G-SII'ers og O-SII'ers eksponeringer mod den franske sektor for ikke-finansielle selskaber, samt hvorledes de indenlandsk godkendte G-SII'ers og O-SII'ers koncentration af eksponeringer mod store ikke-finansielle selskaber med hjemsted i Frankrig udvikler sig, og det henstilles, at de modsvare den franske foranstaltning, hvis et G-SII eller O-SII på det højeste konsolideringsniveau inden for rammerne af dets banktilsynsperimeter, overskrider den i stk. 8 fastsatte kombinerede væsentlighedstærskel. De relevante myndigheder opfordres også til at signalere de systemiske risici, der er forbundet med den højere gearing i store ikke-finansielle selskaber med hjemsted i Frankrig, til andre markedsdeltagere i deres jurisdiktion.
11. I overensstemmelse med afdeling 2.2.1 i henstilling ESRB/2015/2 udgør den i stk. 8 fastsatte kombinerede væsentlighedstærskel en anbefalet maksimal tærskelværdi. De relevante myndigheder, som træffer modsvarende foranstaltninger, kan derfor, i stedet for at anvende den anbefalede tærskel, fastsætte en lavere tærskel for deres jurisdiktioner, hvor det er passende, eller modsvare foranstaltningen uden nogen væsentlighedstærskel.

Litauen:

En systemisk buffersats på 2 % for alle detaileksponeringer over for fysiske personer, der er hjemmehørende i Republikken Litauen, og for hvilke der er stillet sikkerhed i beboelsesejendom.

I. Beskrivelse af foranstaltningen

1. Den litauiske foranstaltning, der anvendes i overensstemmelse med artikel 133 i direktiv 2013/36/EU, pålægger en systemisk buffersats på 2 % for alle detaileksponeringer over for fysiske personer i Litauen, og for hvilke der er stillet sikkerhed i beboelsesejendom.

II. Gensidighed

2. Det henstilles til de relevante myndigheder at genindføre den litauiske foranstaltning ved at anvende den på filialer i Litauen af indenlandsk godkendte banker og direkte grænseoverskridende eksponeringer over for fysiske personer i Litauen, og for hvilke der er stillet sikkerhed i beboelsesejendom. En betydelig del af de samlede realkreditpositioner indehaves af udenlandske bankfilialer, der opererer i Litauen, og derfor vil andre medlemsstaters gensidighed med hensyn til foranstaltningen bidrage til at skabe lige vilkår og sikre, at alle betydelige markedsdeltagere tager højde for den øgede risiko i forbindelse med fast ejendom til beboelse i Litauen og øge deres modstandsdygtighed.
3. Kan den samme makroprudentielle politiske foranstaltning ikke træffes i henhold til national ret i det pågældende land, henstilles det, at de relevante myndigheder, efter samråd med ESRB, anvender en makroprudentiel politisk foranstaltning i henhold til deres nationale ret, hvis virkning bedst modsvare den ovenfor beskrevne foranstaltning, herunder vedtagelse af tilsynsforanstaltninger og -beføjelser, der er fastsat i afsnit VII, kapitel 2, afdeling IV i direktiv 2013/36/EU. Det henstilles, at de relevante myndigheder vedtager den tilsvarende foranstaltning senest fire måneder efter offentliggørelsen af denne henstilling i *Den Europæiske Unions Tidende*.

III. Væsentlighedstærskel

4. Foranstaltningen suppleres af en institutspecifik væsentlighedstærskel på for at styre den potentielle anvendelse af de minimis-princippet af de relevante myndigheder, som anvender gensidige foranstaltninger. Institutter kan undtages fra kravet om systemisk risikobuffer, hvis deres relevante sektoreksponeringer ikke overstiger 50 mio. EUR, hvilket svarer til ca. 0,5 % af de relevante eksponeringer i den samlede kreditinstitutsektor i Litauen. Der kræves derfor kun gensidighed, når den institutspecifikke tærskel overskrides.
5. Begrundelse for en sådan tærskel:
 - a) Det er nødvendigt at minimere potentialet for fragmentering af lovgivningen, da den samme væsentlighedstærskel også vil gælde for kreditinstitutter, der er godkendt i Litauen.
 - b) Anvendelsen af en sådan væsentlighedstærskel vil bidrage til at sikre lige vilkår i den forstand, at institutter med eksponeringer af samme størrelse er omfattet af kravet om systemisk risikobuffer

- c) Tærsklen er relevant for den finansielle stabilitet, da den videre udvikling i risikoen for beboelsesejendomme hovedsagelig vil afhænge af aktiviteten på boligmarkedet, som til dels afhænger af størrelsen af nye lån udstedt til boligkøb. Foranstaltningen bør derfor gælde for markedsdeltagere, der er aktive på dette marked, selv om deres realkreditlåneporteføljer ikke er så store som de største låneudbydernes porteføljer.
6. I overensstemmelse med afdeling 2.2.1 i henstilling ESRB/2015/2 udgør væsentlighedstærsklen på 50 millioner EUR det anbefalede maksimale tærskelniveau. De relevante myndigheder, som træffer modsvarende foranstaltninger, kan derfor, i stedet for at anvende den anbefalede tærskel, fastsætte en lavere tærskel for deres jurisdiktioner, hvor det er passende, eller modsvare foranstaltningen uden nogen væsentlighedstærskel.

Luxembourg:

Retligt bindende grænser for belånbarhed for nye realkreditlån i beboelsesejendomme beliggende i Luxembourg med forskellige grænser for belånbarhed for forskellige kategorier af låntagere:

- a) Grænsen for belånbarhed på 100 % for førstegangskøbere, der erhverver deres primære bolig
- b) Grænsen for belånbarhed på 90 % for andre købere, dvs. ikke førstegangskøbere, der erhverver deres primære bolig Denne grænse gennemføres på en forholdsmæssig måde gennem en porteføljejustering. Nærmere bestemt kan långivere udstede 15 % af porteføljen af nye realkreditlån til disse låntagere med en belåningsgrad på over 90 %, men under den maksimale belåningsgrad på 100 %
- c) Grænsen for belånbarhed på 80 % for andre realkreditlån (herunder segmentet køb med henblik på udlejning).

I. Beskrivelse af foranstaltningen

1. De luxembourgske myndigheder aktiverede retligt bindende grænser for belånbarheden for nye realkreditlån i beboelsesejendomme beliggende i Luxembourg. I forlængelse af henstillingen fra *Comité du Risque Systémique* (komitéen for systemiske risici) (***) har *Commission de Surveillance du Secteur Financier* (tilsynsrådet for den finansielle sektor) (****), der handler i samråd med Banque centrale du Luxembourg, aktiveret grænserne for belånbarheden, som er forskellige for tre kategorier af låntagere. Grænserne for belånbarheden for hver af de tre kategorier er som følger:
- a) Grænsen for belånbarhed på 100 % for førstegangskøbere, der erhverver deres primære bolig
- b) Grænsen for belånbarhed på 90 % for andre købere, dvs. ikke førstegangskøbere, der erhverver deres primære bolig Denne grænse gennemføres på en forholdsmæssig måde gennem en porteføljejustering. Nærmere bestemt kan långivere udstede 15 % af porteføljen af nye realkreditlån til disse låntagere med en belåningsgrad på over 90 %, men under den maksimale belåningsgrad på 100 %
- c) Grænsen for belånbarhed på 80 % for andre realkreditlån (herunder segmentet køb med henblik på udlejning).
2. Belånbarheden er forholdet mellem summen af alle lån eller rater af lån med sikkerhed i beboelsesejendomme på det tidspunkt, hvor lånet ydes, og værdien af ejendommen på samme tidspunkt.
3. Grænserne for belånbarheden gælder uafhængigt af typen af ejerskab (f.eks. fuldt ejerskab, brugsret, udelukkende ejerskab).
4. Foranstaltningen gælder for enhver privat låntager, der optager et realkreditlån til køb af en beboelsesejendom i Luxembourg til ikke-kommercielle formål. Foranstaltningen finder også anvendelse, hvis låntageren anvender en retlig ramme som et ejendomsinvesteringsselskab til at gennemføre denne transaktion og hvor der er tale om fælles ansøgninger. »Beboelsesejendomme« omfatter byggegrunde, uanset om bygge- og anlægsarbejdet finder sted umiddelbart efter købet eller flere år efter. Foranstaltningen finder også anvendelse, hvis et lån ydes til en låntager til køb af en ejendom med en langfristet leasingkontrakt. Ejendommen kan være til ejerens brug eller til udlejning.

II. Gensidighed

5. Det henstilles til de medlemsstater, hvis kreditinstitutter, forsikringselskaber og professionelle, der udøver udlånsaktiviteter (realkreditudbydere), har relevante væsentlige luxembourgske krediteksponeringer i form af direkte grænseoverskridende kredit, at modsvare den luxembourgske foranstaltning i deres jurisdiktion. Hvis den samme foranstaltning ikke er tilgængelig i deres jurisdiktion for alle relevante grænseoverskridende eksponeringer, bør de relevante myndigheder anvende tilgængelige foranstaltninger, hvis virkning bedst modsvarer den aktiverede makroprudentielle politiske foranstaltning.

6. Medlemsstaterne bør underrette ESRB om, at de modsvarer de luxembourgske foranstaltninger eller anvender de minimis-undtagelser i overensstemmelse med henstilling D i henstilling ESRB/2015/2. Underretningen bør indsendes senest en måned efter vedtagelsen af den modsvarende foranstaltning ved hjælp af den skabelon, der er offentliggjort på ESRB's websted. ESRB offentliggør underretningerne på ESRB's websted og oplyser derved offentligheden om de nationale gensidige afgørelser. Publikationen omfatter eventuelle undtagelser, der er indført af de medlemsstater, der anvender gensidige foranstaltninger, og deres forpligtelse til at overvåge lægager og om nødvendigt handle.
7. Det henstilles, at medlemsstaterne modsvarer en foranstaltning senest tre måneder efter offentliggørelsen af denne henstilling i *Den Europæiske Unions Tidende*.

III. Væsentlighedstærskel

8. Foranstaltningen suppleres af to væsentlighedstærskler for at styre de medlemsstaters potentielle anvendelse af de minimis-princippet: en landespecifik væsentlighedstærskel og en institutspecifik væsentlighedstærskel. Den landespecifikke væsentlighedstærskel for de samlede grænseoverskridende realkreditlån til Luxembourg er på 350 mio. EUR, hvilket svarer til ca. 1 % af det samlede indenlandske marked for realkreditlån i december 2020. Den institutspecifikke væsentlighedstærskel for de samlede grænseoverskridende realkreditlån til Luxembourg er på 35 mio. EUR, hvilket svarer til ca. 0,1 % af det samlede indenlandske marked for realkreditlån i Luxembourg i december 2020. Der anmodes kun om gensidighed, når både den landespecifikke tærskel og den institutspecifikke tærskel overskrides.

Nederlandene:

En gennemsnitlig minimumsrisikovægt anvendt af kreditinstitutter, der anvender IRB-metoden i forbindelse med deres porteføljer af eksponeringer over for fysiske personer, og for hvilke der er stillet sikkerhed i beboelsesejendom beliggende i Nederlandene. For hver enkelt eksponeringspost, der er omfattet af foranstaltningen, tillægges den del af lånet, der ikke overstiger 55 % af markedsværdien af den ejendom, der tjener til at sikre lånet, en risikovægt på 12 %, og den resterende del af lånet vægtes med 45 %. Porteføljens gennemsnitlige minimumsrisikovægt er det eksponeringsvægtede gennemsnit af risikovægtene for de enkelte lån.

I. Beskrivelse af foranstaltningen

1. Den nederlandske foranstaltning, der anvendes i overensstemmelse med artikel 458, stk. 2, litra d), nr. vi), i forordning (EU) nr. 575/2013, pålægger en gennemsnitlig minimumsrisikovægt for IRB-kreditinstitutters portefølje af eksponeringer over for fysiske personer, og for hvilke der er stillet sikkerhed i beboelsesejendom beliggende i Nederlandene. Lån, der er omfattet af den nationale realkreditgarantiordning, er undtaget fra foranstaltningen.
2. Den gennemsnitlige minimumsrisikovægt beregnes på følgende måde:
 - a) For hver enkelt eksponeringspost, der er omfattet af foranstaltningen, tillægges den del af lånet, der ikke overstiger 55 % af markedsværdien af den ejendom, der tjener til at sikre lånet, en risikovægt på 12 %, og den resterende del af lånet vægtes med 45 %. Det belåningsforhold, der skal anvendes til denne beregning, bør fastsættes i overensstemmelse med de gældende bestemmelser i forordning (EU) nr. 575/2013.
 - b) Porteføljens gennemsnitlige minimumsrisikovægt er det eksponeringsvægtede gennemsnit af risikovægtene for de enkelte lån, beregnet som beskrevet ovenfor. Individuelle lån, der er undtaget fra foranstaltningen, tages ikke i betragtning ved beregningen af den gennemsnitlige minimumsrisikovægt.
3. Denne foranstaltning erstatter ikke de eksisterende kapitalkrav, der er fastsat i og følger af forordning (EU) nr. 575/2013. De banker, som foranstaltningen finder anvendelse på, skal beregne den gennemsnitlige risikovægt for den del af realkreditporteføljen, der er omfattet af denne foranstaltning, på grundlag af både de regelmæssigt gældende bestemmelser i forordning (EU) nr. 575/2013 og den metode, der er fastsat i foranstaltningen. Ved beregningen af deres kapitalkrav skal de efterfølgende anvende den højeste af de to gennemsnitlige risikovægte.

II. Gensidighed

4. Det henstilles til de relevante myndigheder at genindføre den nederlandske foranstaltning ved at anvende den på indenlandsk godkendte kreditinstitutter, der anvender IRB-metoden, og som har eksponeringer over for fysiske personer med sikkerhed i beboelsejendomme beliggende i Nederlandene, da deres banksektor gennem deres filialer direkte eller indirekte kan blive eksponeret for den systemiske risiko på det nederlandske boligmarked.
5. I overensstemmelse med delhenstilling C(2) henstilles det, at de relevante myndigheder anvender den samme foranstaltning som den, der er blevet gennemført i Nederlandene af den aktiverende myndighed, inden for den tidsfrist, der er angivet i delhenstilling C(3).
6. Kan den samme makroprudentielle politiske foranstaltning ikke træffes i henhold til national ret i det pågældende land, henstilles det, at de relevante myndigheder, efter samråd med ESRB, anvender en makroprudentiel politisk foranstaltning i henhold til deres nationale ret, hvis virkning bedst modsvarer den ovenfor beskrevne foranstaltning, herunder vedtagelse af tilsynsforanstaltninger og -beføjelser, der er fastsat i afsnit VII, kapitel 2, afdeling IV i direktiv 2013/36/EU. Det henstilles, at de relevante myndigheder vedtager den tilsvarende foranstaltning senest fire måneder efter offentliggørelsen af denne henstilling i *Den Europæiske Unions Tidende*.

III. Væsentlighedstærskel

7. Foranstaltningen suppleres af en institutspecifik væsentlighedstærskel på for at styre den potentielle anvendelse af de minimis-princippet af de relevante myndigheder, som anvender gensidige foranstaltninger. Institutter kan undtages fra den gennemsnitlige minimumsrisikovægt for IRB-kreditinstitutternes portefølje af eksponeringer over for fysiske personer sikret ved pant i beboelsejendom beliggende i Nederlandene, hvis denne værdi ikke overstiger 5 mia. EUR. Lån, der er omfattet af den nationale realkreditgarantiordning, medregnes ikke i forhold til væsentlighedstærsklen.
8. I overensstemmelse med afdeling 2.2.1 i henstilling ESRB/2015/2 udgør væsentlighedstærsklen på 5 milliarder EUR det anbefalede maksimale tærskelniveau. De relevante myndigheder, som træffer modsvarende foranstaltninger, kan derfor, i stedet for at anvende den anbefalede tærskel, fastsætte en lavere tærskel for deres jurisdiktioner, hvor det er passende, eller modsvare foranstaltningen uden nogen væsentlighedstærskel.

Norge:

- en systemisk buffersats på 4,5 % for eksponeringer i Norge, der anvendes i overensstemmelse med artikel 133 i direktiv 2013/36/EU, som anvendt på og i Norge den 1. januar 2020 i henhold til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS-aftalen) (herefter »kapitalkravsdirektivet, som er gældende for og i Norge den 1. januar 2020«), på alle kreditinstitutter, der er godkendt i Norge
- en gennemsnitlig nedre risikovægt på 20 % for eksponeringer mod beboelsejendomme i Norge, anvendt i overensstemmelse med artikel 458, stk. 2, litra d), nr. vi), i forordning (EU) nr. 575/2013, som anvendt på og i Norge den 1. januar 2020 i henhold til bestemmelserne i EØS-aftalen (herefter »kapitalkravsforordningen, som er gældende for og i Norge den 1. januar 2020«) på kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i Norge, ved anvendelse af den interne ratingbaserede metode til beregning af de lovpligtige kapitalkrav
- en gennemsnitlig nedre risikovægt på 35 % for eksponeringer mod erhvervsjendomme i Norge, anvendt i overensstemmelse med kapitalkravsforordningens artikel 458, stk. 2, litra d), nr. vi), som er gældende for og i Norge den 1. januar 2020, på kreditinstitutter, der er godkendt i Norge, ved anvendelse af den interne ratingbaserede metode til beregning af de lovpligtige kapitalkrav.

I. Beskrivelse af foranstaltningerne

1. Finansdepartementet (det norske finansministerium) indførte fra 31. december 2020 tre foranstaltninger: i) et systemisk risikobufferkrav for eksponeringer i Norge i henhold til kapitalkravsdirektivets artikel 133 som gældende for og i Norge 1. januar 2020, ii) en gennemsnitlig risikovægt på 20 % for eksponeringer mod fast ejendom til beboelse i Norge i henhold til kapitalkravsforordningens artikel 458, stk. 2, litra d), nr. vi), som gældende for og i Norge 1. januar 2020, og iii) en gennemsnitlig risikovægt for eksponeringer mod erhvervsjendomme i Norge i henhold til kapitalkravsforordningens artikel 458, stk. 2, litra d), nr. vi), som gældende for og i Norge 1. januar 2020.

2. Den systemiske buffersats er fastsat til 4,5 % og finder anvendelse på indenlandske eksponeringer i alle kreditinstitutter, der er godkendt i Norge. For kreditinstitutter, der ikke anvender den avancerede metode, fastsættes den systemiske buffersats, der finder anvendelse på alle eksponeringer, dog til 3 % indtil 31. december 2022. Derefter fastsættes den systemiske buffersats, der finder anvendelse på indenlandske eksponeringer til 4,5 %.
3. Den nedre risikovægt for beboelsesejendomme er en institutspecifik gennemsnitlig nedre risikovægt for eksponeringer mod beboelsesejendomme i Norge, som gælder for kreditinstitutter, der anvender den interne ratingbaserede metode. Den nedre risikovægt for fast ejendom vedrører den eksponeringsvægtede gennemsnitlige risikovægt i beboelsesejendomsporteføljen. Norske eksponeringer mod beboelsesejendomme bør forstås som detaileksponeringer med sikkerhed i fast ejendom i Norge.
4. Den nedre risikovægt for erhvervsejendomme er en institutspecifik gennemsnitlig nedre risikovægt for eksponeringer mod erhvervsejendomme i Norge, som gælder for kreditinstitutter, der anvender den interne ratingbaserede metode. Den nedre risikovægt for fast ejendom vedrører den eksponeringsvægtede gennemsnitlige risikovægt i erhvervsejendomsporteføljen. Norske eksponeringer mod erhvervsejendomme bør forstås som erhvervseksponeringer med sikkerhed i fast ejendom i Norge.

II. Gensidighed

5. Det henstilles, at de relevante myndigheder modsvarer de norske foranstaltninger for eksponeringer beliggende i Norge i overensstemmelse med henholdsvis artikel 134, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU og artikel 458, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013. Det henstilles, at de relevante myndigheder modsvarer den systemiske buffersats senest 18 måneder efter offentliggørelsen af denne henstilling som ændret ved Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici's henstilling ESRB/2021/3 (*****) i *Den Europæiske Unions Tidende*, medmindre andet er fastsat i stk. 7 nedenfor. De gennemsnitlige nedre risikovægte for eksponeringer mod beboelses- og erhvervsejendomme i Norge bør modsvares inden for den standardovergangsperiode på tre måneder, der er fastsat i henstilling ESRB/2015/2.
6. Kan de samme makroprudentielle politiske foranstaltninger ikke træffes i henhold til national ret i det pågældende land i overensstemmelse med delhenstilling C(2), henstilles det, at de relevante myndigheder, efter samråd med ESRB, anvender makroprudentielle politiske foranstaltninger i henhold til deres nationale ret, hvis virkning bedst modsvarer de ovenfor beskrevne foranstaltninger. Det henstilles, at de relevante myndigheder vedtager tilsvarende foranstaltninger for gensidig anerkendelse af de gennemsnitlige nedre risikovægte for eksponeringer i beboelses- og erhvervsejendomme inden for 12 måneder og for gensidig anerkendelse af den systemiske buffersats inden for henholdsvis 18 måneder efter offentliggørelsen af denne henstilling i *Den Europæiske Unions Tidende*, medmindre andet er fastsat for den systemiske buffer i stk. 7 nedenfor.
7. Indtil direktiv (EU) 2019/878 finder anvendelse for og i Norge i overensstemmelse med EØS-aftalen, kan de relevante myndigheder modsvare den norske systemiske bufferforanstaltning på en måde og på et niveau, der tager hensyn til eventuelle sammenfald eller forskelle i kapitalkravene i deres medlemsstat og Norge, forudsat at de følger følgende principper:
 - a) risikodækning: de relevante myndigheder bør sikre, at den systemiske risiko, som forsøges afbødet med den norske foranstaltning, tilstrækkeligt adresseres
 - b) undgåelse af regularbitrage og sikring af lige vilkår: de relevante myndigheder bør minimere muligheden for udsivning og regularbitrage og straks lukke eventuelle lovgivningsmæssige smuthuller, hvis det er nødvendigt, og de relevante myndigheder bør sikre lige vilkår for kreditinstitutterne

Dette stykke finder ikke anvendelse på de gennemsnitlige nedre risikovægte for eksponeringer mod beboelses- og erhvervsejendomme.

III. Væsentlighedstærskel

8. Foranstaltningerne suppleres af institutspecifikke væsentlighedstærskler baseret på eksponeringer i Norge for at styre de relevante myndigheders potentielle anvendelse af de minimis-princippet i forbindelse med gensidige foranstaltninger som følger:

- a) for den systemiske buffersats er væsentlighedstærsklen fastsat til et risikovægtet eksponeringsbeløb på 32 mia. NOK, hvilket svarer til ca. 1 % af kreditinstitutternes samlede risikovægtede eksponering i Norge
 - b) for den nedre risikovægt for beboelsejendomme fastsættes væsentlighedstærsklen til et bruttoudlån på 32,3 mia. NOK, svarende til ca. 1 % af bruttoudlån med sikkerhed i beboelsejendomme til norske kunder
 - c) for den nedre risikovægt for erhvervsjendomme fastsættes væsentlighedstærsklen til et bruttoudlån på 7,6 mia. NOK, svarende til ca. 1 % af bruttoudlån med sikkerhed i erhvervsjendomme til norske kunder
9. I henhold til afsnit 2.2.1 i henstilling ESRB/2015/2 kan de relevante myndigheder i den omhandlede medlemsstat undtage individuelle indenlandsk godkendte kreditinstitutter med ikke-væsentlige eksponeringer i Norge. Eksponeringer anses som ikke-væsentlige, hvis de ligger under de institutspecifikke væsentlighedstærskler, der er fastsat i stk. 8 ovenfor. Ved anvendelsen af væsentlighedstærsklerne bør de relevante myndigheder overvåge væsentligheden af eksponeringerne, og det henstilles, at de anvender de norske foranstaltninger på tidligere undtagne individuelle indenlandsk godkendte kreditinstitutter, hvis væsentlighedstærsklerne i stk. 8 ovenfor overskrides.
10. I overensstemmelse med afdeling 2.2.1 i henstilling ESRB/2015/2 udgør de i stk. 8 ovenfor fastsatte væsentlighedstærskler de anbefalede maksimale tærskelværdier. De relevante myndigheder, som træffer modsvarende foranstaltninger, kan derfor, i stedet for at anvende de anbefalede tærskler, fastsætte lavere tærskler for deres jurisdiktioner, hvor det er passende, eller modsvare foranstaltningerne uden nogen væsentlighedstærskel.
11. Findes der ikke kreditinstitutter, der er godkendt de medlemsstater, der har væsentlige eksponeringer i Norge, kan de relevante myndigheder i de omhandlede medlemsstater i henhold til afdeling 2.2.1 i henstilling ESRB/2015/2 beslutte ikke at modsvare de norske foranstaltninger. I så fald bør de relevante myndigheder overvåge væsentligheden af eksponeringerne, og det henstilles, at de modsvarer de norske foranstaltninger, hvis et kreditinstitut overskrider de pågældende væsentlighedstærskler.

Sverige:

En kreditinstitutspecifik minimumsgrænse på 25 procent for det eksponeringsvægtede gennemsnit af de risikovægte, som anvendes på porteføljen af detaileksponeringer mod låntagere bosat i Sverige, som er sikret ved pant i fast ejendom i overensstemmelse med artikel 458, stk. 2, litra d), nr. vi) i forordning (EU) nr. 575/2013 for kreditinstitutter, som er godkendt i Sverige, og som anvender den interne ratingbaserede metode ved beregningen af deres lovmæssige kapitalkrav.

I. Beskrivelse af foranstaltningen

1. Den svenske foranstaltning, som anvendes i overensstemmelse med artikel 458, stk. 2, litra d), nr. vi) i forordning (EU) nr. 575/2013 og pålægges kreditinstitutter, som er godkendt i Sverige, og som anvender IRB-metoden, består af en kreditinstitutspecifik minimumsgrænse på 25 procent for det eksponeringsvægtede gennemsnit af de risikovægte, som anvendes på porteføljen af detaileksponeringer mod låntagere bosat i Sverige, som er sikret ved pant i fast ejendom.
2. Det eksponeringsvægtede gennemsnit er gennemsnittet af risikovægtene for de individuelle eksponeringer beregnet i overensstemmelse med artikel 154 i forordning (EU) nr. 575/2013, vægtet efter den relevante eksponeringsværdi.

II. Gensidighed

3. I overensstemmelse med artikel 458, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013 henstilles det, at de relevante myndigheder i de berørte medlemsstater modsvarer den svenske foranstaltning ved at anvende den på de filialer af indenlandsk godkendte kreditinstitutter, som er beliggende i Sverige, og som anvender IRB-metoden, inden for den tidsfrist, der er angivet i delhenstilling C(3).
4. Det henstilles, at de relevante myndigheder modsvarer den svenske foranstaltning ved at anvende den på indenlandsk godkendte kreditinstitutter, der anvender IRB-metoden, og som har direkte detaileksponeringer mod låntagere bosat i Sverige, som er sikret ved pant i fast ejendom. I overensstemmelse med delhenstilling C(2) henstilles det, at de relevante myndigheder anvender den samme foranstaltning som den, der er blevet gennemført i Sverige af den aktiverende myndighed, inden for den tidsfrist, der er angivet i delhenstilling C(3).

5. Kan den samme makroprudentielle politiske foranstaltning ikke træffes i henhold til national ret i det pågældende land, henstilles det, at de relevante myndigheder, efter samråd med ESRB, anvender en makroprudentiel politisk foranstaltning i henhold til deres nationale ret, hvis virkning bedst modsvarer den ovenfor beskrevne foranstaltning. Det henstilles, at de relevante myndigheder vedtager den tilsvarende foranstaltning senest fire måneder efter offentliggørelsen af denne henstilling i *Den Europæiske Unions Tidende*.

III. Væsentlighedstærskel

6. Foranstaltningen suppleres af en institutspecifik væsentlighedstærskel på 5 milliarder SEK for at styre den potentielle anvendelse af de minimis-princippet af de relevante myndigheder, som anvender gensidige foranstaltninger.
7. I overensstemmelse med afdeling 2.2.1 i henstilling ESRB/2015/2 kan de relevante myndigheder i den berørte medlemsstat undtage individuelle indenlandsk godkendte kreditinstitutter, der anvender IRB-metoden, som har ikke-væsentlige detaileksponeringer mod låntagere bosat i Sverige, som er sikret ved pant i fast ejendom, og som ligger under væsentlighedstærsklen på 5 milliarder SEK. Ved anvendelse af væsentlighedstærsklen bør de relevante myndigheder overvåge væsentligheden af eksponeringerne, og det henstilles, at de anvender den svenske foranstaltning på tidligere undtagne individuelle indenlandsk godkendte kreditinstitutter, hvis væsentlighedstærsklen på 5 milliarder SEK overskrides.
8. Er der ingen godkendte kreditinstitutter i de berørte medlemsstater, som har filialer beliggende i Sverige, eller som har direkte detaileksponeringer mod låntagere bosat i Sverige, som er sikret ved pant i fast ejendom, som anvender IRB-metoden, og som har en detaileksponering på mindst 5 milliarder SEK over for låntagere bosat i Sverige, som er sikret ved pant i fast ejendom, kan de relevante myndigheder i de pågældende medlemsstater i henhold til afsnit 2.2.1 i henstilling ESRB/2015/2 beslutte ikke at modsvare den svenske foranstaltning. I så fald bør de relevante myndigheder overvåge væsentligheden af eksponeringerne, og det henstilles, at de modsvarer den svenske foranstaltning, hvis et kreditinstitut, der anvender IRB-metoden, overskrider tærsklen på 5 milliarder SEK.
9. I overensstemmelse med afdeling 2.2.1 i henstilling ESRB/2015/2 udgør væsentlighedstærsklen på 5 milliarder SEK det anbefalede maksimale tærskelniveau. De relevante myndigheder, som træffer modsvarende foranstaltninger, kan derfor, i stedet for at anvende den anbefalede tærskel, fastsætte en lavere tærskel for deres jurisdiktioner, hvor det er passende, eller modsvare foranstaltningen uden nogen væsentlighedstærskel.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 549/2013 af 21. maj 2013 om det europæiske national- og regionalregnskabssystem i Den Europæiske Union (EUT L 174 af 26.6.2013, s. 1).

(**) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 af 16. april 2014 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder for institutters indberetning med henblik på tilsyn i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (EUT L 191 af 28.6.2014, s. 1).

(***) Recommandation du comité du risque systémique du 9 novembre 2020 relative aux crédits portant sur des biens immobiliers à usage résidentiel situés sur le territoire du Luxembourg (CRS/2020/005).

(****) CSSF Regulation N.20-08 du 3 décembre 2020 fixant des conditions pour l'octroi de crédits relatifs à des biens immobiliers à usage résidentiel situés sur le territoire du Luxembourg.

(*****) Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici's henstilling ESRB/2021/3 af 30. april 2021 om ændring af henstilling ESRB/2015/2 om vurderingen af grænseoverskridende virkninger af og frivillig gensidighed vedrørende makroprudentielle foranstaltninger (EUT C 222 af 11.6.2021, s. 1).«